

Τὸ Βῆμα τῶν Πολιτικῶν

ΑΡΘΡΑ, ΜΕΛΕΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΤΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ. Γραφεία: Σωκράτους 71. Έτος 2ο, Αριθμός Φύλλου 30. 4 Σεπτεμβρίου 1976. Τιμή δραχμαί 5

Τὰ προβλήματα τοῦ Πειραιᾶ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΜΗΝΑ ΑΛΙΦΡΑΓΚΗ, ΠΟΛΙΤΕΥΤΗ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

«Ο Πειραιάς έχει πολλές ανεκμετάλλετες πηγές πλούτου και βάσεις προόδου. Έχει, όμως, και μεγάλες ανάγκες, πληθός από ελλείψεις και προβλήματα, που πρέπει γὰ λυθῶν το ταχύτερο δυνατό. Ο κ. Μηνάς Αλιφραγκής, πολιτευτής Νέας Δημοκρατίας στον Πειραιά, τεχνολόγος, αλλά και άνθρωπος με πλατύτερη μορφωση, μοντέρνες, ρεαλιστικές ιδέες και διάθεση γὰ πρόβλεψη, μάς μιλά γὰ αὐτά, τα προβλήματα, ελλείψεις, προοπτικές προόδου τοῦ Πειραιᾶ, κλπ., στή συνέντευξη, που ακολουθεί:

—Κύριε Αλιφραγκή, θὰ θέλαμε νὰ μάς μιλήσετε πρῶτα γὰ τὴν πολεοδομικὴ κατάσταση τοῦ Πειραιᾶ.

—Αν ἐξετάσουμε τὸν Πειραιᾶ ἀπὸ πολεοδομικῆς ἀποψηφίας, θὰ δοῦμε ὅτι ἡ πόλη μας ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὁμορφα ὁμοιομορφικά σχέδια. Στὴ συνέχεια, ὅμως, ἐξετάζοντας τὸ περιβάλλον τοῦ Πειραιᾶ, διαπιστώνουμε ὅτι ἡ μικρὴ ἔκταση, πὺ ἀποτελεῖ τὸ κεντρικὸ τμήμα τῆς πόλεώς μας, περιβάλλεται ἀπὸ θάλασσα καὶ Πειραιᾶς «πρασινοῦ». Ὁλόκληρος ὁ Πειραιᾶς ἀσφαλτῶν βέβαια ἀπὸ τὴν τήν στέρηση. Καὶ εἶναι μεγάλο σφάλμα τὸν νεότερον ἢ κατὰ γέννησιν τοῦ βασικοῦ περιπτέρου. Τὸ περίπτερο αὐτὸ ἦταν ἕνας πνεύμονας ὑγείας, ἕνας πνεύμονας δέξινου. Εἶχε θαυμασιὰ διαρρύθμιση ἐσωτερικῆς, ὥστε προσφερόταν καὶ σὰν μοναδικὴ ψυχαγωγία τὸν παλαιὸν Πειραιῶν. Δυστυχῶς, στὴν περίοδο 1930—1935, ὅταν μῆλκταν στὴ μέση διαφθορὴς ὑπηρεσίης καὶ ἔκαναν οἰκοπεδοποίηση τοῦ χώρου αὐτοῦ, ἔπαυε νὰ ὑπάρχει τὸ περίπτερο καὶ οἱ Πειραιῶτες στέρησαν ἕναν τόσο ἀπαραίτητο χῶρο «πρασινοῦ».

Ἐχομε, ὅμως, ἕναν ἀκόμα χῶρο στὸν Πειραιᾶ, κατὰλληλο ν' ἀντικατάστησιν τὸ βασικὸ περίπτερο ἀπὸ καθε πλῆθος. Αὐτὸς ὁ χῶρος εἶναι τὸ Χατζηκυριακίεο ὁφρανοτοροφείο καὶ ἡ διαρρύθμισή του πρῶτε ἢ ἐνταχθῆσιν ἀπορροήσιν μέσα στὸ γενικὸ πρόγραμμα, δημιουργίας «ζωνῶν πρασινοῦ», πὺ ἐμπνεύσθηκε κ' ὕδρη στὴν προγενέστερη κ' ἀεχρῶς τῆς Νέας Δημοκρατίας καὶ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καρμανλῆς. Ἐχομε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν πνεύμονα στὸν Πειραιᾶ, πρωταρχικά, βέβαια, γὰ τὰ παιδιά μας, πὺ πρέπει νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν μετῶν - ἀμέ, πὺ τὸν περισφίγγει.

Πέρα ἀπ' αὐτὸ, ὅμως, στὸ Χατζηκυριακίεο ὁφρανοτοροφείο, πὺ ἔχει μεγάλη ἔκταση, μπορεῖ νὰ οἰκοδομηθῶν τὸ δικηκτικὸ καὶ τὸ δικαστικὸ μέγαρο. Στὸ σημεῖο αὐτὸ κάνουμε μὴ παροχέση, γὰ νὰ τόνισουμε πὺς ἡ θέση, πὺ ἐπιλέχθηκε τελικά γὰ τὸ κτίσιμὸ τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου, εἶναι τελείως ἀκατάλληλη γὰ τὸν προορισμὸ, πὺ τῆς τάχθηκε, νὰ ἐξυπηρετήσῃ, ἐνὸς ὁ χῶρος τοῦ Χατζηκυριακίεου ἐξυπηρετεῖ ἀπὸ κάθε πλευρὰ τῆς ἀνάγκης καὶ ἔχει τῆς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις προκήσεως νὰ κτισθῇ ἐκεῖ τὸ δικαστικὸ μέγαρο.

Η ΣΧΟΛΗ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἡ Σχολὴ Δοκιμῶν πρέπει νὰ μεταφερθῇ λειτουργικῶς σὲ ἄλλο κημεῖο καὶ στὰ κτίσματα πὺ ὑπάρχουν νὰ ἰδωνθῇ Μουσείο, νὰ ἀποδοθῇ τὸ γήπεδο καὶ τὸ κολυμβητήριό τῆς Σχολῆς στὴν ἀθλοπαιδιὰ νεολαία, γὰ τὴν ἀθλοπαιδιὰ.

Καταγομμένης τῆς Σχολῆς, νὰ διανοιχθῇ, σὰν φινις προέκτασης τῆς ἡδὺ ὑπαρχούσης λεωφόρου ὁδός, πὺ θὰ συνδεῖ τὴν παραλιακὴ λεωφόρο τῆς Πειραιῆς μετὶ τὴ λεωφόρο Χατζηκυριακίεου.

Συνεχίζοντας, πρέπει νὰ ἀναφερθῶμε στὴν ἐπέκταση τοῦ ὁμοιομορφικοῦ

κοῦ σχεδίου τῆς πόλεώς μας, ὅπως π.χ. στὸ τμήμα τῆς Νέας Καλλιπῆς τῆς περιακῆς χερσονήσου, ὅπου, δυστυχῶς, ἔγιναν ἐπίσης σοβαρὰ σφάλματα, ἐπειδὴ δὲν προβλέφθηκε νὰ ἀφεθῶν χῶρος «πρασινοῦ» καὶ ἄλλοι κοινὸχρηστοί.

ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΟΥ

Ἐδῶ πρέπει νὰ τόνισουμε τὰ σφάλματα πὺ ἔγιναν στὴν μεταπολεμικὴ περίοδο, ὅποτε ὁ Πειραιᾶς βρέθηκε τελείως κατεστραμμένος. Ἡ Ἀθήνα οἰκοδομεῖτο συνεχῶς, ἐνὸς ὁ Πειραιᾶς δὲν εἶχε μεγάλη οἰκοδομικὴ κίνηση. Καὶ οἱ ἀρμόδιοι δὲν προβλέψανε καὶ τὸ θέμα τὸν σταθμὸν, παρὰ τὸ ὅτι τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ μελετήσουν καὶ νὰ μὴν ἐπιναληφθῶν καὶ στὴν πόλη μας τὰ σφάλματα τὸν Ἑλλάδα, πὺ ἔγιναν. Ἡ πολεοδομία ἔσφαλε κ' ἔδω. Γιατὶ ἔπρεπε πὺ πὺ νομῶς νὰ ἔχη στὰ χεῖρά τῆς τ' ἀπαράτητα στοιχεῖα καὶ τ' ἀναγκαῖα μέτρα, ὥστε νὰ κτίσουμε ἕναν Πειραιᾶ - κόσμημα καὶ καύχημα γὰ τὸν συμπολίτη μας καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὴ μὴ νὰ οἰκοδομικὴ διαρρύθμιση, μὴ τέρνα, ρεαλιστικὴ καὶ βασισμένη στῆς τότε, βέβαια, ἐπιτεφείης τῆς ἐπιστῆμης καὶ ὑπάρχουσες προόδους.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΕΠΙΤΡΕΠΟΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

Μέσα στὰ ἄλλα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιλυθῇ καὶ τὸ κυριολεκτικὰ «κατὸ» πρόβλημα τοῦ ἐπιτρεπομένου ἔθνους τὸν οἰκοδομῶν κατὰ περιοχὴ. Στὴν ὅλη διαρρύθμιση ἐμπνεύσθηκεν πολὺς ἀδικίες ἀπὸ ἀνισοβαρεῖς λύσεις καὶ μὴ ὅχι καὶ πὺ ἀντικειμενικὴ, λογικὴ θεώρηση τοῦ θέματος.

Ἀν πάρουμε, π.χ. τὴν ἀκτὴ Θεμιστοκλέους τῆς περιακῆς χερσονήσου, θὰ δοῦμε ὅτι δὲν δόθηκαν ἐκεῖ τὰ ἀπαιτούμενα καὶ δυνατόν νὰ δοθῶν, κατὰ ἀντικειμενικὴ κρίση, ἔφη, ἄλλα ἄλλα μειωμένα, μὴ ἀποτελέσματα νὰ ἀδικοντῶν οἱ ἰδιοκτῆτες, σὲ σχέση μετὰ τῶν ἄλλων διαφόρων περιοχῶν. Καὶ γ' αὐτὸ, βέβαια, εὐθύνονται οἱ τότε διευθύνοντες τὰ ἀρμόδια πολεοδομικὰ γραφεῖα.

—Πὺς μπορεῖ νὰ γίνῃ διόρθωση αὐτῆς τῆς ἀνίσης μεταχειρήσεως στὴν κατανομή κατὰ περιοχὴ τοῦ ἀνωτάτου ἐπιτρεπομένου ἔθνους κατὰ οἰκοδομῶν;

—Τὸ πιὸ δίκαιο σύστημα ἦταν τὸ ἰσχύον πρὸ ἐτῶν. Αὐτὸ βασίζετο πὺ πλάτος τοῦ δρόμου. Μετὰ τὸ πλάτος τοῦ δρόμου εἶχαμε καὶ τὸ ἀνάλογο ὕψος τῆς οἰκοδομῆς. Μετὰ τὴν ἀνάλογον ἄλλαξε τὸ σύστημα καὶ σήμερα ἔχομε τομεῖς μετὰ ὁμοιομορφία καὶ ἄλλους μετὰ ἡ τρεῖς ὁρόφους.

—Τὶ θὰ συμβουλεύατε στοὺς ἀδικημένους ἀπὸ τὰ πολεοδομικὰ μέτρα;

—Νὰ ὑποβάλουν συγκεντρωτικὰ ὑπο-

μνήματα ἀρμόδιος καὶ νὰ κάνουν παραστάσεις στοὺς ἀρμόδιους ὑπουργούς, μέχρις ὅτου δικαιωθῶν. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς μου, σὰν εἰδικὸς πὺ τοῦ θέματος καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω πὺ καλὰ τὴν ὅλη υπόθεση, ἐφ' ὅσον χρημάτισα διευθυντῆς πολεοδομικῆς ὑπηρεσίας Πειραιῶς, θὰ τεθῶ ἐπὶ κ' ἐφ' αὐτῆς, ἀν ὑπάρξῃ μὴ σοβαρὴ ὁμαδικὴ κίνηση. Καὶ θὰ ἀγωνισθῶμε ὅλοι ἕως τὴν τελικὴ δικαιοσύνη. Ἡ πείρα μου καὶ ἡ προσωπικὴ μου ἀγωνιστικότητα θὰ προσφέρει πολλὰ.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ

Ἐρχόμαστε σ' ἕνα ἄλλο σοβαρὸ θέμα, πὺ ἀσπασχολεῖ τοὺς μικροὺς οἰκτοπῶν στὸν Πειραιᾶ. Ἡ νέα πολεοδομικὴ διάταξη, οἱ νέοι — δηλαδή — ὅροι δομῆσεως δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἀξιοποιήσουν τὰ οἰκοπεδὰ τους, κτίζοντας πάνω σ' αὐτὰ κατὰ πλήρη καὶ ἰσχύοντα. Ἡ οἰκοπεδὰ αὐτὰ μὴ ἰσχύοντα (ἀνὰ δύο ἢ τρία) νὰ ἐνωθῶν καὶ νὰ δημιουργήσουν ἕνα νέο μεγάλο οἰκοδομῆσιμο οἰκοπεδο. Ἀλλὰ, ὅσα ἔχουν μείνει μεμονωμένα, σὲ περιπτώσεις πὺ ἔχουν γύρω τους ἀνεγερθῆ πολυκατοικίες, ἀδικοντῶν. Γιατὶ νὰ ὑπάρξῃ δικαιοσύνη ἐπὶ τοῦ θέματος, πρέπει νὰ γίνῃ μετατροπὴ τοῦ σχετικοῦ νόμου καὶ νὰ αὐξηθῇ τὸ ἐπιτρεπομένο ὅριο καλῶν, ὥστε νὰ ἱκανοποιηθῶν οἱ μεσαῖες καὶ ἰδιαιτέρως οἱ μικρότερες δυναμικότητες τάξεις, πὺ ἔχουν σὰν μοναδικὸν σχεδὸν ὄνειρό τους νὰ βάλουν τὸ κεφάλι τους κάτω ἀπὸ ἕνα κεραμίδι, ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία.

Γὰ νὰ γίνῃ σαφέστερος: Μετὰ τὸν ἰσχύοντα Γ.Ο.Κ., καθορίζονται σὰν ἐλάχιστα ὅρια ἀπὸ τὸν οἰκοπεδὸ τὰ 200 τετρ. μ. καὶ μετὰ ὁποῖο 10 μ. καὶ βάθος 15 μ. καὶ ἐπάνω. Καὶ σ' αὐτὰ τὰ ὅρια καθορίσθηκε καὶ ἡ ἀλγὴ τὸ 7000 γὰ τὰ μεσαῖα καὶ τοῦ 8000 γὰ τὰ γωνιακά. Βέβαια, ὁ νομοθέτης, κατὰ παρέκκλιση, θεωρεῖ ἄρτια καὶ οἰκοδομῆσιμὰ τὰ μικρότερα προϋπάρχοντα οἰκοπεδὰ, ἀλλὰ τὰ «σφαγιάζει» ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς καλῶν.

Ἄρα, λοιπὸν, τὸ ὅς ἄνω ποσοστὸ καλῶν εἶχαμε νὰ ἰσχύῃ γὰ τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ οἰκοπεδὰ, πὺ ἔχουν ἐμβαδὸν πλῆν τῶν 200 τετρ. μέτρων καὶ γὰ τὰ κάτω τῶν 200 τ. μ. παλαιὰ, νὰ ἰσχύουν οἱ παλαιὸι ὅροι δομῆσεως, ὡς πρὸς τὴν καλῶν.

Η ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣ.

—Τὶ ἄλλο θὰ εἶχαμε νὰ τόνισουμε κ' Ἀλιφραγκή;

—Ἐνα βασικὸ σφάλμα τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικῶν τοῦ Πειραιᾶ, βουλευτῶν καὶ πολιτευτῶν, εἶναι ἡ παραγνώριση σὰν τομεῶς τουριστικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς δασυφυῆς ἀκτῆς τῆς περιακῆς χερσονήσου. Δὲν κινήθηκε καὶ νὰ τὴν ἐκσυγχρονίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεθῇ τουριστικῶς. Παρὰ τὸ ὅτι ἀναπτύσσεται πλῆν πρὸς τὰ ἐκεῖ ἡ τουριστικὴ κίνηση καθημερινὰ περισσότερο, ὁ χῶρος κάτω ἀπὸ τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ ἀδιάμορφωτος. Καὶ ὅχι μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ συγκεντρώνονται ἐκεῖ σκοπιδία κ.λπ. ἀκάθαρτα ἀντικείμενα, μὴ ἀποτελέσματα νὰ ἀπειλητὰ καὶ ἡ ὑγεία τὸν περιβάλλον, ἀφροῦ φθάσαμε στὸ σημεῖο, ἀν κάποιος μείνῃ λίγο ἐκεῖ, νὰ δῇ ποντίκια νὰ γυαίνουν ἐπ' αὐτὰ βράχια, ἀναζητῶντας τροφὴ.

—Δηλαδή παραβλεπόμενα ἔνα παρθένο κομμάτι τῆς περιακῆς χερσονήσου καὶ δὲν τὸ ἀξιοποιεῖμε τουριστικῶς;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει, δυστυχῶς. Καὶ ὅμως, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς εἶναι μεροκαματιάρηδες κατὰ (Συνέχεια στὴ 2ῃ σελίδα)

Η ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΑΛΗ ΜΥΛΩΝΑ, ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν τελευταῖο θόρυβο περὶ τὸν παρακρατικὸν ὁργανῶσιν, καὶ τὸν κινδύνου πὺ διατρέχει ἡ Δημοκρατία μας, ἔγινε συνείδηση στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ, ὅτι πρέπει νὰ ληφθῶν τὰ κατάλληλα μέτρα γὰ μὴ ὀριστικὴ κατοχύρωση τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος. Γὰ νὰ εἶναι ὅμως πλήρης ἡ κατοχύρωση τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, θὰ πρέπει πέρα ἀπὸ τὴν ἀποχουνοποίηση, ἐξυγίανση καὶ τιμωρία τὸν ἐλόν, νὰ ληφθῶν ὀρισμένα ριζικὰ προληπτικά, ἀλλὰ κατὰσταλτικά μέτρα, τὸσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτερικῶν κατοχυρώσεων, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διεθνῶν τοιούτων. Καὶ γὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ, ὅς μου ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσω πᾶν στὸ θέμα αὐτὸ ὀρισμένες σκέψεις μου ὅπως:

α) Ἀπὸ τῆς σκοπῆς τῶν ἐσωτερικῶν κατοχυρώσεων, θὰ πρέπει

νὰ ληφθῶν ὀρισμένα μέτρα καὶ νὰ καθιδρυθῶν ὀρισμένοι θεσμοί, πὺ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ασφαλιστικὴν δικλῆδα σὲ κάθε νέα ἀποπειρά κατοχύρωσης τὸν δημοκρατικὸν μας πολιτεύμα.

Τὸ Δημοκρατικὸ μας πολίτευμα δυστυχῶς βρίσκεται σὲ συνεχὴ κίνδυνο ἀπὸ τὸν συσχετισμὸν τὸν ὁλοκληρωτικῶν συστημάτων, ἀπὸ οικονομικοὺς φιλοδοξοὺς καὶ ἀντικοινωνικοὺς ἀρνήτας τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, γ' αὐτὸ καὶ χρειάζεται μὴ συγχέῃ ἐπαγρύπνηση, γὰ τὴν ἐπιβίωσή του.

Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, γὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ, τῆς κατοχυρώσεως τῆς Δημοκρατίας, εἶχαν ψηφίσει διαφόρους νόμους, μετὰ τῶν ὁποῖων τὸ ψήφισμα τοῦ Φρυνίου τοῦ ἔτους 335 π.Χ., τὸ ὁποῖον προέβλεπε μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι: «Ἐάντε καταστὰς ἐπανάστασις ἐναντὶν τοῦ Δήμου μετὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ τυραννικὸν καθεστῶς ἢ συνεργῇ σὲ εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοιούτου. Ἡ καταλύσις τὸν Δήμον καὶ τὸ Δημοτικὸ πολίτευμα... τότε ὅποιος τὸν φονεύσῃ εἶναι ἀπληλαγμένος μισθός... καὶ εἰς τοὺς βουλευτὰς νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ ἀνέχωνται εἰς τὸν Ἄρειο Πάγο... ὅταν τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα ἔχει καταλυθῇ οὐτε νὰ λαμβάνουν μέρος τὰς συνεδριάσεις... ἄλλως καὶ θεωρεῖται ἀτιμασμένος αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόγονοί του καὶ ἡ περιουσία του νὰ δημεύεται... κλπ.». Ἐνὸς ὁ ἐπίσης σπουδαῖος κλῆρος τὸν ἀρχαῖον τὸ Ψήφισμα τοῦ Δημοφάνη τοῦ ἔτους 410 π.Χ. προέβλεπε μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι: «Ἀν κάποιος καταλύσῃ τὴν Δημοκρατίαν... νὰ εἶναι ἐχθρὸς τὸν Ἀθηναίων καὶ νὰ θανατώνεται, χωρὶς τιμωρίαν τοῦ φονέως, ἡ δὲ περιουσία του νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν δῆμοσιον... Ἀν κάποιος καταλάβῃ κάποιον ἀξίωμα, ἐνὸς ἔχει

καταλυθῇ ἡ Δημοκρατία, καὶ ἂν κανεῖς ἐπιχειρήσῃ νὰ γίνῃ τυραννὸς ἢ βοηθῇ στὴν ἐγκατάστασιν τυραννῶν ἢ βοηθῇ εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τυραννῶν νὰ φονεύεται κ.λπ...». Πὺ σημαίνει ὅτι ἐάν οἱ νόμοι αὐτοὶ ἴσχυον καὶ σήμερα, δηλ. ἐάν καὶ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ὑπάρχον τὸσον περιεκτικὸν καὶ αὐστηροὺς νόμους, πὺ νὰ περιλαμβάνουν τὴν ἀποπειρά, τὴν ἐκτέλεση καὶ τὴν ἀνεπιγασίαν κατὰ τρόπον ἐνῆλον, τὸν παραδύομα τῆς 21ῆς Ἀπριλίου δὲν θὰ ἐγένετο ποτὲ ἡ κ' ἂν ἐγένετο θὰ ἐπιπτεν γρήγορα καὶ δὲν θὰ ἐγκαταστὰς ὅσον σ' ἐπιγασίαν ἐγκλημα καὶ ὅλοι οἱ συνεργασίοντες καὶ τὴν χούντα θὰ ἐπιτεροῦνταν παραδειγματικά, ἐνὸς μετὰ τὸν χαρακτισμὸ τοῦ ἐγκλήματος σὸν στρατηγίον, ὅλος ἐκείνος ὁ συρφετὸς τὸν συνεργατῶν τῆς χούντας ἀπαλλάσσεται ἐκ προίμιου ἀπὸ κάθε εὐθύνης.

Τέλος δὲ καὶ ἡ ἀνοδος εἰς τὸ θῆμα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, ἡτὰν ἕνα εἶδος ἀσκήσεως λειτουργήματος ὑφίστης σημασίας καὶ ὁ κάθε ρῆτωρ κάθε φορὰ πὺ ἀνήρχετο εἰς τὸ θῆμα μετὰ τῆς πρόσκλησιν τοῦ Κήρυκος «Τίς ἀγορεύειν βούλεται», ἔπαιζε μετὰ τὸ κεφάλι του, ὅταν ὁμιλοῦσε γὰ σοβαρὰ θέματα καὶ οἱ πρῶταίς του εἶχαν δυσμενέες συνεισφάσεις γὰ τὴν πόλη.

Κατὰ τούτου, ὅπως βλέπομε ἡ προστασία τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος στὴν ἀρχαιότητα ἐτύχανε πλήρως προστασίας, τὸ παράδειγμα τὸν ὁποῖον πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἀκολουθήσωμεν, ὅχι μόνον γὰ τὴν διασφάλισιν τῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ γὰ τὴν διασφάλισιν τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ἡ ὁποία, ὡς ἀπαιτεῖται στὴν δίκη τὸν βασανιστῶν, ἔχασε ὅχι μόνον τὴν ἀνθρώπιν, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴν ὑπόστασιν τῆς. Ἡ πολιτεία ἔχει ἀνάγκη τῆς δημοκρατικῆς προστασίας καὶ θὰ πρέπει νὰ προχωρήσῃ στὴ νομοθέτηση ἀναλόγου περιεχομένου νόμου, ὥστε νὰ μὴ παρουσιασθῇ ξανά στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία τὸ φαῖνόμενον πὺ παρουσιάσθη ἡ σκοτεινὴ περίοδος τῆς χουντικῆς τυραννίας.

Ἰδιαιτέρη δὲ μέριμνα θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ γὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τοὺς τυχόν δημοκεφάλους στρατιωτικοὺς, πὺ ὁποῖους φιλοδοξοὺς καὶ ἀντικοινωνικοὺς ἀρνήτας τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, γ' αὐτὸ καὶ χρειάζεται μὴ συγχέῃ ἐπαγρύπνηση, γὰ τὴν ἐπιβίωσή του.

Ὡς ἐκ τούτου, γὰ τὴν ἀποτροπὴν μὴς τυχόν ἐνδεχομένων κατ' ἀρχὴν νὰ στελεχωθῇ μετὰ δημοκρατικῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ πρέπει νὰ ἐπιναληφθῶν ὅλες τῆς δυνάμεις τοῦ στρατοῦ, τῆς ἀεροπορίας καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ στρατὸς σήμερον, ἔπειτα ἀπὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως τὸν δημοκρατικῶν ἀξιωματικῶν, πὺ ἄρχισαν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν Μεταξικὴν περίοδον, γὰ νὰ συνεχισθῶν στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ ἀργότερα ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ τὴν περίοδον τῆς χούντας, ἔχει τελείως ἀπογυμνωθῇ ἀπὸ συνειδητὰ δημοκρατικὰ στελέχη, γ' αὐτὸ καὶ ἐνεπλάγη τὸσον εὐκόλῃ στὴν ἐξουσίαν τῆς χούντας μετὰ τῆς γνωστῆς συνέπειας πὺ εἶχε ἡ περίοδος αὐτὴ (Συνέχεια στὴν 3ῃ σελίδα)

Οι "Έλληνες πολιτικοί

(Συνέχεια από την 3η σελίδα)
λόγους. Λόγω της αντίστασιακής και αντιδικτατορικής δραστηριότητάς του, ενώ υπηρετούσε τη στρατιωτική του θητεία, κατεδικάσθη από Στρατοδικείο με αίτιολογικό τελείως ασημένιο και ξένο προς τη δραστηριότητά του αυτή. Πολιτεύθηκε για πρώτη φορά, χωρίς να εκλεγεί.

ΔΑΜΒΟΥΝΕΛΗΣ ΑΡΙΣΤ

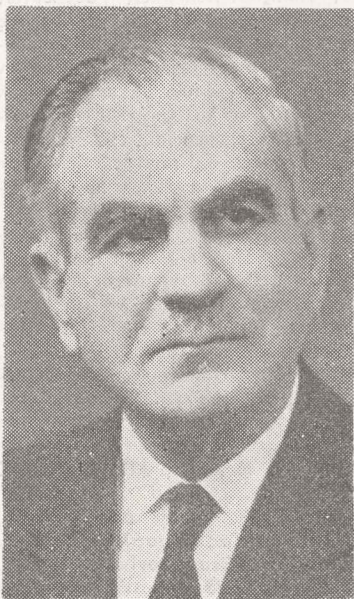
Πολιτευτής Π.Α.Σ.Ο.Κ. Β' περιφέρειας Αθηνών, στις εκλογές του 1974. Δεν εκλέχθηκε. Γεννήθηκε στο Αμάρθεο, στις 18.3.1917. Από τακτος Αντ'ρχος του «ΑΣΠΙΔΑ». Μόλις αποφοίτησε της Σχ. Ευελπίδων, στάλθηκε στο Αλβανικό Μέτωπο, στις 28 Οκτωβ. 1940. Το 1943 εντάχθηκε έθελοντικά στις Ανταρτικές Ομάδες του Ζέρβα. Εφθάσε στο βαθμό του Αντ'ρχου το 1965, όποτε και προφυλακίσθηκε κατηγορούμενος στην δίκη του «Ασπίδα». Το Μάρτιο του 1967, δικάστηκε από το Διαρκές Στρατ'κείο Αθηνών σε 18 χρόνια εφ'αρκής, από τα οποία εξέτισε 2,5 στις στρατ'κές φυλακές του Γουδιού και της Αιγίνης. Αποφυλακίσθηκε με την αμνηστία της 25.12.1967. Έπ'ε δικτατορίας, αναγκάσθηκε να εξασκή διάφορα έπιθανα επαγγέλματα, γιά να επιβιώση. Μόνο «εφόδιο» της οικογενείας του ήταν η απόφαση του Έλεγκτικού Συνεδρίου ότι η οικογένειά του εδίδου συντάξεις «ώσαν ο δικαιοχός Αντ'ρχος να είχε αποδώσει». Όπου ζητούσε εργασία ανάλογη των προσόντων του, του αρνούνταν, γιάτι οι μεγάλες επιχειρήσεις διατάχθηκαν να μην προσλαμβάνουν καταδικασθέντες του Ασπίδα.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Βουλευτής Ε.Κ.Ν.Δ. στη Β' περιφέρεια, έμπορος. Γεννήθηκε στα Μαράδουρνα Σμύρνης το 1910. Μετά πολλές περιπέτειες και ταλαιπωρίες, έγκαταστάθηκε η οικογένειά του στα Χανιά, 1933—35, ύπ'αλληλος στο Υπουργείο Γεωργίας, απομακρύνεται γιά τα φρονήματά του. Επιδίδεται στο έμποριο και ευδοκίμει ως το 1940, όποτε κατετάγη και έπολέμησε στο Έλληνοαλβανικό μέτωπο. Μετά τον πόλεμο έμπορεύεται και πάλι, άφου παράλληλα παίρνει μέρος και στην αντίσταση. Συνελήφθη από τους Γερμανούς και μεταφέρθηκε στα Γερμανικά κάτεργα, όπου αγωνίστηκε και πρόσφερε υπηρεσίες στους συγκρατούμενους του. Πολιτευόμενος, εκλέχθηκε α' Σύμβουλος Δήμου Νικαίας. Ως συνδικαλιστής, εκλέγεται Πρόεδρος των Οπωροπωλών, θέση, από την όποια παραιτήθηκε το 1967. Βουλευτής Ε.Κ. 1963 και 1964. Έπ'ε δικτατορίας, συνελήφθη και φυλακίσθηκε πολλές φορές και στα παιδιά του, που είχαν τελειώσει Παν)κές Σπουδές, δεν δόθηκε άδεια άσκησης επαγγέλματος. Καταστράφηκε οικονομικά και ο ίδιος. Έναντίον του «δημοψηφίσματος» 1973 άγωνίσθηκε με ομάδα φίλων του με όμιλίες και άλλα, συνελήφθη και απομονώθηκε στο σπίτι του γιά άλλη μια φορά.

ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗΣ Γ. ΙΩΑΝΝΗΣ

Υποψήφιος Βουλευτής Ε.Κ., το 1964, και της Ε.Κ.Ν.Δ., το 1974, δεν εκλέχθηκε στην α' Περιφ. Αθηνών, όπου έβαλε υποψηφιότητα. Δημοτικός Σύμβουλος Δήμου Αθηναίων. Δικηγόρος. Γεννήθηκε στο Ρέθυμνο Κρήτης, το 1907. Σπούδασε Νομικά και Πολιτικές Έπιστήμες στο Παν)μιο Αθηνών. Στόν Έλληνοϊταλικό πόλεμο 1940—1941 έλέμψε στην πρώτη γραμμή σαν έφεδρος Υπολοχαγός, σαν Διοικητής του έκτου Λόγου του 44ου Συντάγματος Πεζικού της 5ης Μεραρχίας Κρητών, τιμηθείς με Χρυσό Αριστείο Ανδρείας και Πολεμικό Σταυρό του Φοίνικος μετά ξιφών. Στην Κατοχή ίδρυσε την Ένωση Έφ'εδρων Κρητών, της ποίας εκλέχθηκε Πρόεδρος. Ένήργησε και χορηγήθηκε συσσίτιο 800 μερίδων ή μερισμών γιά τους Κρήτες Έφ'εδρους, που είχαν αποκλεισθεί στην Αθήνα. Αναμίχθηκε ενεργά στον άγώνα Έθνικής Αντιστάσεως της

της Έλληνικής Αρχαιολογικής Έταιρείας. Μετά την έπιβολή της δικτατορίας άγωνίσθηκε εναντίον της με δηλώσεις και άρθρα στον ξένο τύπο και το Έλληνικό και ξένο ραδιόφωνο, εμφανιζόμενος ως μάρτυρας υπερασπίσεως σε δίκες πολεμίων της Χούντας — δίκη της εφημερίδας «Έθνος», της Δημοκρατικής της Αιώνης», των σπουδαστών του Πολυτεχνείου κλπ. Κατά το «δημοψήφισμα» του 1973, σε περιδείξεις του, συνιστούσε στους πολίτες να ψηφίσουν «Όχι». Συνέγραψε σειρά βιβλίων. Μελέτες και άρθρα του εύρισκονται δημοσιευμένα σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες.

ΗΛΙΑΣ ΗΛΙΑΣ

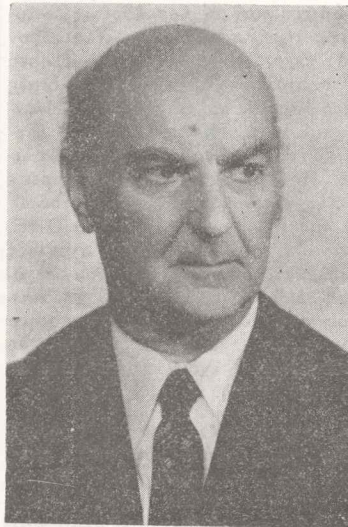
Βουλευτής Νέας Δημοκρατίας Νομού Γρεβενών. Ιατρός. 72 χρόνων. Σπούδασε ιατρική στο Παν)μιο Αθηνών.

θηνών. Παλαιός πολιτευτής των Φιλελευθέρων και αίρετος Δήμαρχος Γρεβενών. Συνελήφθη από τους Ιταλούς το 1943.

ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Αντιστράτηγος ε.ά. και Πολιτικός Μηχανικός. Σπούδασε στην Ανώτερη Σχολή Πολέμου και της Σχολής Ατομικού Πολέμου Γκάρις. Διετέλεσε Έπιτελής και Διοικητής μεγάλων Στρατιωτικών Μονάδων, Στρατιωτικός Ακόλουθος Πρεσβείας και καθηγητής της Σχολής Ευελπίδων. Έχει τιμηθεί με Χρυσούν

Αριστείων Ανδρείας, Πολεμικό Σταυρό, Μετάλλιο Στρατιωτικής Αξίας και Μετάλλιο Έξαιρέτων Πράξεων. Ως άρχηγός της αντιστασιακής οργανώσεως «Δημοκρατική Αμυνα» έφυλακίσθηκε και ταλαιπωρήθηκε κατά την έπταετία της Δικτατορίας. Βουλευτής Έπικρατείας Ε.Κ.Ν.Δ.

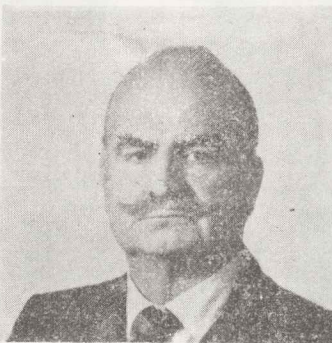
ΣΤΡΑΤΗΣ ΘΡ. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

Έγεννήθη στη Χαλκίδα το 1914. Έσπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και δικηγόρει στη Χαλκίδα. Διετέλεσε κατ' επανάληψη Δημοτικός Σύμβουλος και Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Χαλκιδαιών, μέχρι της 21 Απριλίου 1967. Δημοσιογράφος, έξεδιδα στη Χαλκίδα την εβδομαδιαία εφημερίδα «ΕΤΒΟΙΑ», που ίδρυσε ο πατέρας του Θεοσύβουλος Παπαστράτης από τους πρώτους συνεργάτες του Έλευθ. Βενιζέλου. Βουλευτής έξελέγη το πρώτον στις εκλογές του Νοβρίου 1974 με την Ένωση Κέντρου - Ν.Δ. Πολιτεύεται έπ' σειράν ετών.

Οργανώσεως Ζέρβα «ΕΔΕΣ» στην Ήπειρο και μέχρι λήξεως της Κατοχής, τιμηθείς με Χρυσό Αριστείο Ανδρείας και Πολεμικό Σταυρό Γ' τάξεως, αναγνωρίσεως της ύπηρεσίας του σαν Έθνικού Αγωνιστού από το ΔΕΠ.Α.Θ. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Παγκρητίου Ένωσεως και γιά 15 χρόνια Σύμβουλος της. Αναμίχθηκε ενεργά στην πολιτική γιά πρώτη φορά, εκλεγόμενος από τότε συνεχώς Δημοτικός Σύμβουλος Αθηναίων με τους Φιλελευθέρους και καταλαβών όλα τα αξιώματα. Παύθηκε την 21η Απριλίου 1967 και επανήλθε μετά την πτώση της.

ΖΑΡΝΤΙΝΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Βουλευτής Νέας Δημοκρατίας Α' Περιφέρειας Θεσσαλονίκης. Έμπορικός αντιπρόσωπος. Γεννήθηκε το 1917 στη Θεσσαλονίκη. Απόφοιτος Δημοσίας Έμπορ. Σχολής Θεσσαλονίκης. Υπήρτηκε σαν Έφ. Ανθυπολοχαγός στην Αλβανία, και το 1944 κατατάχθηκε έθελοντής στο Στρατό, άπ' όπου άποστρατεύθηκε Ταγματάρχης το 1950. Αντιπρόσωπος Β. Ελλάδος Ευρωπαϊκής Αυτοκινητοβιομηχανίας. Πολιτεύθηκε με το Λαϊκό Κόμμα το 1950 και 1952. Βουλευτής Ε.Ρ.Ε. 1956,

1958 και 1961, Βουλευτής Ν.Δ. 1974. Διετέλεσε άρχηγός κυβερν. άποστολής στη Μ. Ανατολή 1959, και μέλος Κοινοβουλευτικών Έπιτροπών στην Ε.Ο.Κ. Μετά την έπιστροφή του Κ. Καραμανλή, τοποθετήθηκε πρόεδρος της 3ης Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης.

ΚΑΛΛΙΑΣ ΚΩΝ)ΝΟΣ

Τέως Υπουργός. Δικηγόρος. Υποψήφιος Ν.Δ. στο Νομό Ευβοίας το 1974, απέτυχε. Αναπληρωτής του Κ. Καραμανλή στην έξωκοινοβουλευτική διοικητική έπιτροπή Ν.Δ. Γεννήθηκε στη Χαλκίδα, το 1901. Σπούδασε Νομικά στο Παν)μιο Αθηνών. Δικηγόρος από το 1923. Εκλέχθηκε Βουλευτής με το Ένωτικό Κόμμα 1946, 1950, με τον Έλλ. Συναγερμό 1951, 1952 και με την Ε.Ρ.Ε. 1956, 1958, 1961, 1963 και 1964. Υπουργός ή Υπουργός διαφόρων Κυβερνήσεων, κατά καιρούς, Πρόεδρος Κοινοβουλευτικών Έπιτροπών, μέλος και εισηγητής των Έπιτροπών του προίσχυντος Συντάγματος 1946-1949, από το 1949 και κατά διαλείμματα μέλος της Συμβουλευτικής Συνελεύσεως του Συμβουλίου της Εύρωπης. Το 1952 μετέσχε της Κοινοβουλευτικής Αποστολής στη Γιουγκοσλαβία, το 1957 στη Διεθνή Κοινοβουλευτική Διάσκεψη του Λονδίνου. Μέλος του Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός» και έταίρος

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

ΔΥΣΚΟΛΗ ΠΟΡΕΙΑ, ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΣΤΟ ΛΕΥΚΟ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΕΤΑΣ ΚΑΡΟΡΗ

ΣΧΟΛΙΑΖΕΙ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Τα ποιήματα της Τζουλιέτας Καρόρη είναι άψογα, ολοκληρωμένα και είναι τέχνη και σαν έκφραση. Και άναρωτιέται κανείς, πώς είναι δυνατόν μια παιδούλα 14 ετών να έχει τόσες έμπειρίες, τόσους όραματισμούς, να θέτη προβλήματα της ζωής και πολλές φορές να βρίσκει και τη λύση τους άκόμα με τόση φιλοσοφική διάθεση; Φαίνεται, πώς η μικρούλα αυτή, μεγάλωσε σ' ένα πολύ έλεύθερο οικογενειακό περιβάλλον σ' ένα περιβάλλον χωρίς κοινωνικούς φραγμούς, που άφησε το φυσικό της ταλέντο να εκδηλωθή φυσικά και άβίαστα, όπως το κρυστάλλινο νερό τρέχει από τη πηγή, γιάτι οι στίχοι της Καρόρη πραγματικά ρέουν. Αυτό μάς τανώνει άκόμα μια φορά την αντίληψή μας, πώς η έλεύθερη άγωγή έχει πολύ καλλίτερα άποτελέσματα στη παιδαγωγική από τη περιωρισμένη, που άπωδει τις φυσικές ροπές και τάσεις του παιδιού.

Άκόμα, φαίνεται, πώς η κοπέλα αυτή μεγάλωσε σ' ένα πολύ άνεπτυγμένο πνευματικό περιβάλλον, ώστε να της καλλιεργήση σε τέτοιο σημείο την παρατηρητικότητα. Τα φυσικά φαινόμενα δεν τα περιγράφει, σχεδόν τα αναλύει, όταν μάς δίνει τις βαθμίδες που διέρχεται το λευκό φως, ώστε να καταλήξει πάλι στο λευκό. Τις ψυχολογικές καταστάσεις, που δημιουργεί το έρωτικό αίσθημα και στην άκμή του και στην παρακμή του, τις περιγράφει συνειδητά και συγκεκριμένα και όχι άκαθόριστα και άβέβαια. Και όλα αυτά, ύστερα από μια βαθειά γνώση της ιστορίας, της μυθολογίας, της φιλοσοφίας και της ψυχολογίας. Απόδειξη, πώς το παιδί, που μεγαλώνει σ' ένα άνώτερο πνευματικά περιβάλλον κερδίζει χρόνο και στις έμπειρίες και στις γνώσεις.

Με μεγάλη δεξιότητα μεταχειρίζεται η νεαρά ποιήτρια τον έλεύθερο στίχο, που τα μέτρα του και οι ρυθμοί του, είναι πολύ πιο δύσκολοι από του παλαιού παραδοσιακού. Καταπλησσει κανείς στο τέλος του βιβλίου, όταν βλέπει τη μικρούλα αυτή να μάς άποκαλύπτει και μεταφυσικές άλήθειες άκόμα, με τους πολύ δυνατούς στίχους της. «Βλέπεις φως και ψάχνεις γιά φως και βρίσκεις φως».

Πιστεύουμε, πώς η παιδούλα αυτή θα γίνει μια μέρα μεγάλη ποιήτρια, αν κατορθώσει το όμορφο δώρο, που της χάρισε οι γονείς της, την έλευθερία, να τη μεταχειρισθί όπως πρέπει, χωρίς κατάχρηση, γιάτι η έλευθερία φαινομενικά είναι άπερίοριστη, πραγματικά, όμως, είναι έννοια πεπερασμένη, έχει άρχη και τέλος και, αν κάνης κατάχρηση, μπορεί να έκτροχιασθί και να διαστρεβλωθί ο σκοπός της.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ
ΘΑΝΟΥ ΚΙΤΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ
«Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ» ΚΑΙ
«Ο ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ»

Και με τις δύο του ποιητικές συλλογές «Σκέψεις» και «Ο Μαθητευόμενος», ο Θάνος Κιτσικόπουλος προσπαθεί μ' ένα φιλοσοφικό

διαλογισμό ν' άνενίση τα προβλήματα της ζωής. Και δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτό, μά φθάνει σε μεταφυσικές προεκτάσεις, θέτοντας αιτήματα καθαρής διαλεκτικής. «Όλα αυτά τα επιδιώκει όχι μόνο με τον νοῦ μά —ταυτόχρονα— με όλες του τις αισθήσεις, με την καρδιά και τη ψυχή» γι' αυτό τα ποιήματά του δεν είναι μονόπλευρα, είναι άρτια και ολοκληρωμένα, σαν πορίσματα του νοῦ και της ψυχής παράλληλα.

Ο ποιητής προσπαθεί να βρή την άλήθεια, την άπλη άλήθεια, που δε βρίσκεται μέσα στα μεγάλα, μά στα μικρά. Την έννοια αυτή τη βρίσκει μέσα στην ίσορροπία και τη τάξη της φύσης, πίσω από την άλήθεια όραματίζεται ένα φως, ένα μεταφυσικό φως, που θα γίνει αύριο φυσικό με την ένδραση του ποιητή από τη μια μεριά και την έρευνα του επιστήμονα από την άλλη. Και πίσω άπ' αυτό άνακαλύπτει την αγάπη, την καθολική αγάπη, που σε παγκόσμια έλξη δημιουργεί τις έπι μέρους αγάπες.

Γιά να φθάση στις άπροσπέλαστες κορυφές του άπειρου, ο ποιητής μεταχειρίζεται την αίσιοδοξία και την πίστη στη ζωή, κάπου, κάπου, όμως, κλονίζεται η πίστη του αυτή, όταν βλέπει τη κυριαρχία της τρέλλας να θάβει τη δωρική κολώνα και να σβύνει τη δελφική φωτιά και τη χαρά να φεύγει από τη σημερινή ζωή, από το μίσος και τη βία. Τότε η σκέψη του γίνεται μετέωρη γιά μια άχρονη στιγμή. Σε λίγο, όμως, ξαναβρίσκει την αίσιοδοξία του και εξακολουθεί την άνοδό του στο άπειροτέλειο. Άλλοτε πάλι σταματά το νοῦ μ' ένα ποτηρι πιστό γιά να άφήση έλεύθερη τη φαντασία του από τα δεσμά του λογικού, να πιάση άρχέγονες μορφές και ν' άκούση αὔρες και ὕδρες να λαλούν δίπλα σ' άρχαίες κρήνες», ζητώντας μέσα από το άρχαίο θαῦμα να καταλήξη σε συμπεράσματα.

Το ιδεολογικό υπόστρωμα του έργου του είναι πώς ο ποιητής προσπαθεί να λύση το παραμῦθι της ζωής και του θανάτου, να βρή την άνακύκλιση, που συνδέει τις δύο μεγάλες αυτές έννοιες, άρχη και τέλος, τέλος και άρχη και να δημιουργήση μια ένιαία θεωρία γιά τη γέννηση της ζωής. Γιά να φθάση στο σκοπό του, δεν έξετάζει μόνο τον έξω άντικειμενικό κόσμο, μά και τον ίδιο τον έαυτό του, με μια ένδοσκόπηση, ώστε μ' έναν αυτοέλεγχο να διορθώσει τα σφάλματά του.

Με μεγάλη εύχέρεια μεταχειρίζεται όλα τα μέτρα, πότε τον έλεύθερο στίχο, πότε τα παλαιά παραδοσιακά και πότε τα μικτά. Τα παλαιά παραδοσιακά μέτρα τα άναενώνει μ' ένα παιχνιδίσμα του ρυθμού, ώστε να φαίνονται σαν καινούργια, στα μικτά πάλι δίνει μια κίνηση με τη γοργή έναλλαγή του μέτρου. Είναι μεγάλη τέχνη του ποιητή να προσαρμόζει τα θέματά του σε άνάλογα μέτρα. Πιστεύουμε πώς σε άλλα ποιήματά του ο Θάνος Κιτσικόπουλος θα μάς δώση και άλλες άλήθειες από το άπειροτέλειο.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Μιχαήλ Αθ. Πάκος

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

627.096

601.746

637.883

Οικοπεδικά k οikοδορικά έπιχειρήσεις